

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej žalobcov **1/ I. N.**, bývajúceho v B., **2/ Z. S.**, bývajúcej v T., **3/ I. J.**, bývajúceho v T. a **4/ I. M.**, bývajúcej v B., zastúpených M. T., advokátkou v T., proti žalovaným **1/ R. R.**, bývajúcemu v T.T. a **2/ M. R.**, bývajúcej v T.T., zastúpených J. P., advokátom v T., **o určenie existencie vecného bremena práva prechodu**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 11 C 103/2004, o dovolaní žalobcov a žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 2. apríla 2009 sp. zn. 19 Co 172/2008 rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 2. apríla 2009 sp. zn. 19 Co 172/2008 vo výroku, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa vo zvyšujúcej časti zmenil tak, že zamietol žalobu o určenie, že na parcele č. X.X. o výmere X. m² zapísanej v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu v Trenčíne, Správa katastra Trenčín na LV č. X. katastrálne územie T. viazne vecné bremeno práva prechodu cez túto parcelu na ulicu T. v prospech vlastníkov parcel číslo X.X., X.X., X.X.X. zapísaných v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu v Trenčíne, Správa katastra Trenčín na LV č. X., č. X., č. X. katastrálne územie T. a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania a o náhrade trov štátu **z r u š u j e** a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Dovolanie žalovaných **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 26. februára 2008 č.k. 11 C 103/2004-196 určil, že na parcele č. X.X. o výmere X. m² zapísanej v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu v Trenčíne, Správa katastra Trenčín na LV č. X. katastrálne územie T. viazne vecné bremeno práva prechodu cez túto parcelu na ulicu T. v prospech vlastníkov parcel číslo X.X., X.X.,

zapísaných v katastri nehnuteľností na LV č. X., parc. č. X.X. zapísanej v katastri nehnuteľností na LV č. X., parc. č. X.X. a X.X. zapísanej v katastri nehnuteľností na LV č. X., parc. č. X.X. zapísanej v katastri nehnuteľností na LV č. X., parc. č. X.X. zapísanej v katastri nehnuteľností na LV č. X., parc. č. X.X.X. zapísanej v katastri nehnuteľností na LV č. X. Katastrálny úrad Trenčín, Správa katastra Trenčín, obec T., katastrálne územie T. tak, ako je vyznačené geometrickým plánom č. 11 C 103/2004-161 zo 17. marca 2007 vedeného Správou katastra Trenčín z 25. apríla 2007, ktorý je nedeliteľnou súčasťou rozsudku. Žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov konania 45 528,50 Sk (1 511,26 Eur) k rukám M. T. do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a zaplatiť trovy štátu 877 Sk (29,11 Eur) na účet súdu prvého stupňa v tej istej lehote. Takto rozhodol, keď mal za preukázané, že v danej veci žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ktorý je daný tým, že žalovaní pripravujú stavbu, pričom spoločný dvor bol zatarasovaný stavebným materiálom a žalovaní bránia v realizácii práva prechodu spoluvlastníkom ostatných nehnuteľností. Mal za preukázané, že vecné bremeno bolo zriadené Dielčou zmluvou z 30. augusta 1950. Keďže nebolo preukázané jeho zapísanie do pozemkovej knihy, súd sa zaoberal otázkou jeho nadobudnutia vydržaním. Dospel k záveru, že podmienky vydržania podľa § 116 zák. č. 141/1950 Zb. (Občiansky zákonník) boli splnené, t.j. oprávnená držba trvajúca nepretržite desať rokov, keď v konaní vypočutí svedkovia potvrdili využívanie práva prechodu, a to nepretržite od roku 1950 až doteraz. Žalobcovia predložili riadny právny titul, od ktorého je možné výkon práva prechodu odvodzovať, a to Dielčou zmluvou z 30. augusta 1950 a vzhľadom na všetky okolnosti boli držiteľia (právni predchodcovia súčasných vlastníkov) dobromyseľní v tom, že im právo prechodu patrí. Vydržacia doba začala plynúť 1. januára 1951 a uplynula 1. januára 1961 (§ 116 ods. 1 v spojení s § 566 zák. č. 141/1950 Zb.), t.j. trvala desať rokov. Predmet držby bol spôsobilý na vydržanie (§ 115 zák. č. 141/1950 Zb.) a nepreukázalo sa, že by došlo k zániku vecného bremena. Žalovaní nepopierali existenciu práva prechodu, ale len jeho umiestnenie. Súd na základe vykonaného dokazovania mal však za preukázané, že odkedy sa spoločný vchod začal používať, nedošlo v jeho umiestnení k žiadnej zmene. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o náhrade trov štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovaných rozsudkom z 2. apríla 2009 sp. zn. 19 Co 172/2008 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil o určení, že na parcele č. X.X. o výmere X. m² zapísanej v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu v Trenčíne, Správa katastra Trenčín na LV č. X., katastrálne územie T. viazne vecné bremeno práva prechodu cez

túto parcelu na ulicu T. v prospech vlastníkov parciel číslo X.X., X.X., X.X., X.X., X.X. zapísaných v katastri nehnuteľnosti Katastrálneho úradu v Trenčíne, Správa katastra Trenčín na LV č. X., č. X., č. X. katastrálne územie T. tak, ako je vyznačené geometrickým plánom I. Š., znalca z odboru geodézie a kartografie č. 11 C 103/2004-161 zo 17. marca 2007, overeného Správou katastra Trenčín z 25. apríla 2007, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku a vo zvyšujúcej časti zmenil tak, že zamietol žalobu na určenie, že na parcele č. X.X. o výmere X. m² zapísanej v katastri nehnuteľností Katastrálneho úradu v Trenčíne, Správa katastra Trenčín na LV č. X. katastrálne územie T. viazne vecné bremeno práva prechodu cez túto parcelu na ulicu T. v prospech vlastníkov parciel č. X.X., X.X., X.X.X. zapísaných v katastri nehnuteľností katastrálneho úradu v Trenčíne, Správa katastra Trenčín na LV č. X., č. X., č. X. katastrálne územie T.. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobcom a žalovaným uložil zaplatiť trovy štátu 14,55 Eur na účet Okresného súdu Trenčín do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Takto rozhodol, keď sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa o preukázaní existencie vecného bremena vo vzťahu k vlastníkom parciel č. X.X., X.X., X.X., X.X., X.X., nie však vo vzťahu k vlastníkom parciel č. X.X., X.X., X.X.X.. Na základe aktuálnych listov vlastníctva odvolací súd mal za preukázané, že uvedené parcely (č. X.X., X.X., X.X.X.) vlastní okrem žalobcov aj iné osoby, ktoré však účastníkmi konania nie sú. Podľa názoru odvolacieho súdu konanie tak trpí nedostatkom vecnej legitímácie a preto žalobe nebolo možné vyhovieť a musel ju zamietnuť. Poukázal na to, že existencia vecného bremena (či už ako zaťaženie alebo oprávnenie voči určitej nehnuteľnosti) je nakladanie (dispozícia) s nehnuteľnosťou, ktorá v prípade podielového spoluvlastníctva patrí každému zo spoluvlastníkov v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu. Pokiaľ sa v konaní o vecnom bremene určuje jeho existencia pre celú nehnuteľnosť, účastníkmi takéhoto súdneho konania musia byť všetci spoluvlastníci nehnuteľnosti, či už ide o nehnuteľnosť, na ktorej má vecné bremeno viaznuť alebo o nehnuteľnosť, v prospech ktorej sa má existencia vecného bremena vyhovieť, nakoľko rozhodnutie vydané v takomto konaní bude pôsobiť voči všetkým spoluvlastníkom dotknutých nehnuteľností. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že postup podľa § 139 Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy, nakoľko vydaním požadovaného rozhodnutia by došlo nielen ku vzniku práva, ale i povinnosti (§ 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka) spoluvlastníka, ktorý nebol účastníkom súdneho konania a takýto postup súdu je z procesného hľadiska neprípustný.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie všetci účastníci konania.

Žalobcovia dovolaním napadli jeho zmeňujúci výrok a výrok o náhrade trov konania a trov štátu. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a ako dovolací dôvod uvádzali nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Vyčítali odvolaciemu súdu, že na jednej strane tvrdí, že vecné bremeno práva prechodu v danej veci vzniklo vydržaním a nie rozhodnutím súdu, a na druhej strane tvrdí, že vydaním rozhodnutia súdu by došlo k vzniku vecného bremena i povinnosti spoluvlastníka, ktorý nebol účastníkom súdneho konania. Dovolatelia mali za to, že vecné bremeno práva prechodu spojené s vlastníctvom nehnuteľnosti môžu vykonávať všetci spoluvlastníci v celom rozsahu, nakoľko toto právo nie je možné reálne deliť alebo obmedzovať. Súd mal v tomto konaní určiť existenciu vecného bremena, ktoré vzniklo dávno pred vydaním rozhodnutia súdu na základe iného právneho dôvodu (vydržaním), žalobcovia sa v tomto konaní domáhali ochrany svojich už existujúcich práv z vecného bremena proti tým, ktorí výkon ich práv obmedzujú alebo im bránia (obmedzenie prístupu k nehnuteľnostiam). Dovolatelia považovali rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti za nesprávne, nespravodlivé a nemajúce oporu v zákone. Žiadali preto, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobe vyhovel a zaviazal žalovaných na náhradu trov konania a náhradu trov štátu.

Žalovaní prípustnosť dovolania proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu vyvodzovali z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., t.j., že im bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože žalovanému 1/ nebola daná možnosť sa vyjadriť a žalovaná 2/ nebola vôbec vypočutá. Nesúhlasili s rozhodnutím odvolacieho súdu, pretože toto nie je v súlade so zisteným skutkovým stavom a spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vyčítali odvolaciemu súdu, že nevyhovel ich návrhu na doplnenie dokazovania a tým nemohol správne a objektívne zistiť skutkový stav. Žiadali rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobcovia navrhli dovolanie žalovaných zamietnuť.

Žalovaní sa na dovolanie žalobcov nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), žalobcovia proti tej časti rozhodnutia, proti ktorej je tento opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O.s.p.),

preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je dôvodné a dovolanie žalovaných ako neprípustné treba odmietnuť.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenný rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.).

Z obsahu dovolania žalobcov vyplýva, že títo ako dovolací dôvod uplatňujú ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Spornou otázkou (vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcom výroku a obsahové vymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu) v prejednávanej veci je, či aktívna vecná legitímácia na podanie žaloby o určenie existencie vecného bremena práva prechodu je daná len u jedného (resp. niektorých) spoluvlastníka (spoluvlastníkov) panujúcej nehnuteľnosti alebo žalobu musia podať všetci spoluvlastníci.

Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva vedúci k úspechu alebo neúspechu účastníka v súdnom konaní. Vecne legitimovaný (aktívne či pasívne) je ten účastník, ktorý je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v procese rozhoduje. Nedostatok vecnej legitímácie potom znamená, že účastník vôbec nie je subjektom práva alebo povinnosti, o ktoré v konaní ide. Vychádzajúc z uvedeného možno tvrdiť, že vecná legitímácia sa v prejednávanej veci viaže na existenciu vlastníckeho práva k panujúcim nehnuteľnostiam (parcely č. X.X., X.X., X.X.X.), pričom z listov vlastníctva je zrejmé, že žalobcovia sú spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností, t.j. sú aj subjektami hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v tomto konaní ide, aj keď len v určitom podiele.

Vec môže byť vo vlastníctve viacerých vlastníkov (§ 136 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Podiel vyjadruje mieru, akou sa vlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne (§ 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka). O hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou hlasov počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokolvek spoluvlastníka súd (§ 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Ak ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, môžu prehlasovaní spoluvlastníci žiadať, aby o zmene rozhodol súd (§ 139 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho opráva neoprávnene zasahuje, najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje (§ 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného nepochybne vyplýva, že spoluvlastník veci požíva ochranu svojho vlastníckeho práca nielen vo vzájomnom vzťahu s ostatnými spoluvlastníkmi, ale aj vo vzťahu k tretím osobám. Je preto oprávnený domáhať sa ochrany proti tým, ktorí výkon jeho práv obmedzujú alebo mu vo výkone práva bránia.

V danej veci bola podaná žaloba o určenie existencie vecného bremena, pričom súdy oboch stupňov uzavreli, že bol preukázaný naliehavý právny záujem žalobcov na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p. Žalovaní bránia žalobcom vo výkone práva prechodu, čím znemožňujú vlastníkom prístup k ich nehnuteľnostiam. Je nepochybné, že

takýmto konaním žalovaných dochádza k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobcov, nakoľko obsahom vlastníckeho práva je právo vec užívať a toto jeho právo prislúcha každému zo spoluvlastníkov podľa jeho spoluvlastníckeho podielu.

Pre vecnoprávnu povahu vecného bremena je charakteristické, že právo, prípadne povinnosť sa viaže na vlastníctvo určitých nehnuteľností. Ak je teda vecné bremeno a jemu zodpovedajúce právo spojené s vlastníctvom určitých nehnuteľností, a ak patria zaviazané pozemky alebo pozemky s vlastníctvom ktorých je spojené právo zodpovedajúce vecnému bremenu niekoľkým osobám spoločne, prislúcha oprávnenie na žalobu o obmedzenie alebo zrušenie vecného bremena spoločne všetkým spoluvlastníkom zaviazaného pozemku a žalovanými majú byť spoločne všetci spoluvlastníci pozemku, s vlastníctvom ktorých je spojené právo zodpovedajúce vecnému bremenu; rozsudok sa tu musí vzťahovať na všetkých účastníkov tohoto právneho vzťahu.

V prejednávanvej veci je však nepochybné, že právo z vecného bremena vzniklo vydržaním a tak vydržanie je tou konštitutívnou skutočnosťou, ktorá zakladá práva a povinnosti subjektov tohto vzťahu a súd (pri označenom predmete konania, že na označenej nehnuteľnosti viazne vecné bremeno právo prechodu v prospech označených nehnuteľností) len deklaruje existenciu vecného bremena a existenciu práv a povinností, ktoré spolu s ním vznikli. Určením jeho existencie sa práva a povinnosti nemenia, jeho účelom je potvrdiť existujúci právny stav a odstrániť tak právnu neistotu o existencii daného práva. A keďže z charakteru podielu ako výrazu vlastníctva k spoločnej veci vychodí, že spoluvlastník musí mať možnosť, aby aj samostatne čelil protiprávnym zásahom do práv a povinností vyplývajúcich zo spoluvlastníckeho vzťahu, je potom aj sám legitimovaný na podanie určovacej žaloby (§ 80 písm. c/ O.s.p.) na odvrátenie protiprávných zásahov zo strany tretích osôb.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci v napadnutom výroku je dôvodné, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu (v zmeňujúcom zamietajúcom výroku) ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania a trov štátu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 a 4 O.s.p.).

Dovolací súd poznamenáva, že od rozhodnutia odvolacím súdom došlo k zmene v spoluvlastníckych vzťahoch účastníkov konania k nehnuteľnostiam parc. č. X.X., X.X., k čomu odvolací súd bude musieť prihliadnuť.

V prejednávanej veci žalovaní dovolaním napadli rozsudok odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcom výroku.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúci právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok vo výroku ktorého súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie žalovaných podľa týchto zákonných ustanovení proti tejto časti rozsudku odvolacieho súdu preto nie je prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Žiadna z uvedených väd nevyšla

v konaní najavo. Dovolací súd osobitne skúmal dovolateľmi osobitne namietanú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom prípadne i inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Podľa tvrdenia dovolateľov k odňatiu možnosti konať pred súdom došlo tým, že žalovaný 1/ nemal možnosť sa vo veci vyjadriť ešte pred rozhodnutím súdu prvého stupňa a žalovaná 2/ v konaní nebola vôbec vypočutá. Uvedené tvrdenia však nie sú pravdivé. Zo súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že na pojednávaní pred súdom prvého stupňa, ktoré sa uskutočnilo 13. júna 2006 sa žalovaný 1/ k veci vyjadril a tiež sa realizovalo jeho právo ako účastníka konania klásť protistrane otázky (§ 126 ods. 3 O.s.p.) a k veci bol vypočutý aj pred odvolacím súdom na pojednávaní 2. apríla 2009. Žalovaná 2/ bola vypočutá ako účastníčka konania v konaní pred súdom prvého stupňa, a to na pojednávaní konanom 28. septembra 2005. Počas konania žalovaní boli na pojednávania riadne predvolaní, týchto sa osobne zúčastňovali, alebo bol prítomný ich právny zástupca. Z obsahu spisu tak nevyplýva, že by žalovaným bola znemožnená realizácia ich procesných práv (§ 101 ods. 1, § 118 ods. 1 a 4, § 123, § 126 ods. 3, § 215 O.s.p.).

Pokiaľ ide o námietku nevykonania navrhovaného dôkazu je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Treba zdôrazniť, že rozhodovanie o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 211 ods. 4 O.s.p.).

Na základe uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v zmysle príslušných zákonných ustanovení, pri prejednávaní veci procesne nepochybil a svojím postupom žalovaným neodňal možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ ide o dôvod dovolania žalovaných spočívajúci v existencii inej vady konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., alebo dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., toto je možné preskúmať len v prípade, že dovolanie je prípustné, nakoľko tieto, ak by aj boli dané, sami osebe nezakladajú prípustnosť dovolania, preto sa dovolací súd nimi nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania nie je daná podľa § 237 O.s.p. ani podľa § 238 O.s.p. a dovolanie tak smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. Odmietol bez toho, aby preskúmal vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu v jeho napadnutého výroku.

V novom rozhodnutí súd rozhodne o trovách pôvodného ako aj dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. augusta 2011

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková